

som Træddyr, maatte betragtes som Lænkeshund og altsaa efter § 6 blive afgiftsfri. Mod denne min Opfattelse udtalte den høitæredede Minister, at han saae det dog paa en anden Maade; han betragtede en saadan Hund som løsgaaende og altsaa ikke som afgiftsfri. Det bragte mig til at bebude, at jeg til 2den Behandling vilde stille Vædringsforslag i den Retning. Som de Herrer ville se, gaar altsaa mit Vædringsforslag ud paa at fastslaa, at den Hund, som kun tages bort af sin Lænke eller bliver løst af den, saa længe den benyttes som Træddyr, skal være afgiftsfri. Derimod Vædringsforslaget bliver vedtaget, vil Paragrafens Begyndelse komme til at lyde saaledes, at Hunde, der bestandig, naar de ikke ere forspændte som Træddyr, holdes lænkede eller indelukkede o. s. v., ere afgiftsfri. Jeg kan ikke komme bort fra, at det vilde være urigtigt at betragte saadanne Hunde som løsgaaende, thi der indtræffer intet Dieblit, som jeg allerede har fremhævet ved 1ste Behandling, hvor denne Hund bliver fri, og hvor den altsaa kan færdes omkring og forulæmpe Folk. Den vil stadig være under Baand, og som Følge deraf mener jeg, at en saadan Hund bør være stattefri. Jeg haaber ikke, at den høitæredede Justitsminister vil modsætte sig dette Forslag, og i Haabet derom henstiller jeg til det høie Thing, om det vil stemme for dets Vedtagelse.

Ovesen: Det Vædringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille under Nr. 7 til § 5, er, synes jeg egentlig en ganske ligefrem Følge af den Vædring, som er foreslaaet af 6 ærede Medlemmer under Nr. 4, en Vædring, som jeg iøvrigt skal tillade mig at anbefale til Vedtagelse og erklære, at jeg kan stemme for. Jeg finder, at det er i sin Orden, at naar der enkelte Steder udenfor en Kjøbstad ligger Landsbhjorder, som egentlig med Hensyn til Hundehold ere ganske ligestillede med Kjøbstaden, bør disse ogsaa hvare samme Afgift. Men naar jeg har tilladt mig at stille Vædringsforslag under Nr. 7, som gaar Noget videre, er det navnlig af Hensyn til, at der ikke blot umiddelbart op til Kjøbenhavn og op til Kjøbstæderne findes enkelte saadanne Distrikter, men disse enkelte Distrikter kunne ogsaa findes midt ude i Landet. Navnlig omkring flere af vore større Jernbanestationer findes der f. Ex. saadanne tæt sammenbyggede Klumper af Huse, hvor der findes et betydeligt Hundehold, og som i Grunden meget mere have Karakter af smaa Kjøbstæder end af almindelige Landsbyer. Det forekommer mig derfor allerede under Forhandlingerne i det Ud-

valg, som i Fjor var nedsat af Landstinget, mødte min Mening paa dette Punkt ingen Indsigelse fra nogen Side — at der vil fremkomme ligefremme Uretfærdigheder, hvis Vædringsforslaget under Nr. 4 bliver vedtaget, og det Vædringsforslag, som jeg har stillet, bliver forfattet. Der er en lille Forskjel, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, idet der staar i de 6 ærede Medlemmers Forslag under Nr. 4, at det skal være Justitsministeren, der har den endelige Afgjørelse af, hvorvidt en saadan Ordning skal indføres eller ikke, hvorimod jeg har tilladt mig at foreslaa, at det skal være Amtsraadene. Jeg maa tilstaa, at det er mig personlig ligegyldigt, hvilken af Delene der kommer til at staa, thi jeg skal være tilbøielig til at mene, at selv om begge Vædringsforslag vedtages, vil den afgjørende Myndighed i begge Tilfælde være paa samme Sted; om det siges, at den er hos Justitsministeren eller hos Amtsraadet, er mig fuldstændig ligegyldigt. Der kunde jo let herom stilles en formel Vædring ved 3die Behandling, men personlig mener jeg rigtignok, at det Naturligste vil være, at Afgjørelsen ligger hos Amtsraadet, der altid i dette Stykke sidder med tilstrækkelig Kyndighed. Men det skal jeg selvfølgelig ikke holde paa, da det for mig er af rent underordnet Betydning. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale det høie Thing at stemme for det af mig stillede Vædringsforslag.

Grifftrup: Naar jeg har tilladt mig at stille et Vædringsforslag til Lovforslagets § 7, er det nærmest for at faae lavet en Smule om paa denne Paragraf, som forekommer mig at være affattet saaledes, at hvis den bliver vedtaget, som den staar, vil den maaste kunne paaføre os en hel Del Ulemper ude paa Landet, naar den skal til at virke i det virkelige Liv. Denne Paragraf anser jeg som Hovedparagrafen i selve Lovforslaget, idet det først er i den, at der tages Bestemmelse om, at Eieren af Hunde ere ansvarlige for den Skade, disse Dyr forarsage eller afstedkomme. De øvrige forangaaende Paragrafer handle ene og alene om Afgiften, hvad jeg selvfølgelig ikke skal røre ved. I første Stykke af § 7 siges der, at Eieren af løsgaaende Hunde ere ansvarlige for, at disse ikke bide sagesløse Personer, sønderrive deres Klæder, eller paa anden Maade forarsage dem Skade. Forulempes Noget paa en af de nævnte Maader af en Hund, uden selv at være Skyld deraf, anses Eieren med Bøder fra 2 indtil 100 Kr., hvorhos han er pligtig til at erstatte den Skade,